



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Maiori Decano, Prioribvs, & ceteris Clericis Coloniensibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

HELIE ABBATI ET CONVENTUI
de Radingia Cluniacensis ordinis.

Epist. 16.
Ipsium monasterium & bona eorum suscipiuntur sub protectione, & confirmantur eis privilegia.

Sacrofancta Romana Ecclesia devotos & humiles filios ex assuetâ pietatis officio propensius diligere consuevit, & ne pravorum hominum molestiis agitentur, eos, tanquam pia mater, suâ protectionis munimine confovere. Ea propter, dilecti in Domino filij, vestris justis postulationibus gratum impertientes assensum, monasterium de Radingia, in quo divino estis obsequio mancipati, cum omnibus bonis quæ in præsentia rationabiliter possidet aut in futurum iustis modis præstante Domino poterit adipisci, necnon & personas in eo Domino famulantes, sub beati Petri & nostrâ protectione suscipimus. Specialiter autem Ecclesias, Capellas, terras, possessiones, & redditus, libertates, & immunitates, & omnia alia quæ concessione Pontificum, largitione Regum vel Principum, seu etiam emptione vel donatione, ac oblatione fidelium, aut aliis iustis modis estis hæcenus affecti, sicut ea omnia iustè ac pacificè possideris, auctoritate vobis apostolica confirmamus, & præsentis scripti privilegio communimus, districtius inhibentes ne quis super privilegiis prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum vos aut monasterium vestrum temerè molestare præsumat. Nulli ergo &c. nostræ protectionis, confirmationis, & inhibitionis infringere &c. Si quis autem &c. Datum Romæ apud sanctum Petrum IV. Kal. Martij, anno decimo.

E I S D E M.

Epist. 17.
Insulgetur quod liceat eis bona monasterii alienata revocare.

Cum ex illorum incuria qui monasterio vestro per tempora præfuerunt, & damnosa taciturnitate conventus, qui plerunque factis eorum contradicere non est ausus, contra ipsius monasterij privilegia nonnulla de bonis ejus alienata dicantur in ipsius grave præjudicium & jacturam, volentes indemnitate suis paterna sollicitudine præcavere, præsentium vobis auctoritate concedimus ut quæ sic ab eodem monasterio alienata fore noscuntur, liceat vobis ad ipsum legitime revocare. Nulli ergo &c. nostræ concessionis &c. Si quis autem &c. Datum ut in alia.

ABBATI DE RADINGIA.

Iustis perentium desideriis &c. usque assensu, præsentium tibi auctoritate concedimus ut in exterioribus monasterij tui procuracionibus liceat tibi, cum consilio Capituli vel majoris aut sanioris partis ipsius, fratres professionis vestræ in religione probatos, industrios, ac discretos absque contradictione cujuscunque, sicut eidem monasterio expedire videris, constituere, ac iterum exigente utilitate, vel urgente necessitate, cum tibi bene placuerit, de simili fratrum consilio revocare. Ita sanè quod res, possessiones, redditus, & proventus monasterij memorati non nisi per manus fratrum, qui tibi & Capitulo tuo de sibi commissis, prout debitum est, respondeant, disponantur. Nulli ergo &c. nostræ concessionis &c. Si quis autem &c. Datum Laterani VI. Id. Martij, anno decimo.

MAIORI DECANO, PRIORIBUS,
& ceteris Clericis Colonienfis.

Licet Colonienfis Ecclesia in favorem suum super negotio Imperij nos induxerit, non nos ipsam, ac ideo plus nos ei quam ipsa nobis de ipso negotio imputare possimus, quia tamen postmodum fidelem eam invenimus & devotam, hoc ipsum quod in suo proposito constantiam conservavit, ita gratum gefimus & acceptum, ac si sequentia, non de suo, sed de nostro potius initio provenissent. Vtinam autem nunquam natus homo ille fuisset qui Ecclesiam & civitatem vestram turpitudinum suarum contagione scævavit, eamque perniciosissimis factis suis in multiplicem difficultatem induxit. Verè filius Belial, quandoquidem ipse lubricus & versutus fuit, ipse versipellis & perfidus, callida semper arte decipiens, bonis nostris initia fraudulenta suggessit, ut tanto demum facilius malignari posset in ipsis, quanto de opere quasi suo confidentes in eo familiaris pejus offenderet inimicus, illius imitando versutiam qui frequenter allicit nonnullos ad bonum, ut gravior malum eliciat ex eodem. Quia verò postquam draco ille projectus est, per quem Satan cribrandos vos quasi triticum expetivit, nullatenus fides vestra defecit, quos adversarius impulit, non versavit, arietisque tentationum admotus constantiæ vestræ murum non potuit penetrare. Cum igitur tanquam aurum in fornace Dominus suos probet

Epist. 18.
Vi in exterioribus monasterij procuracionibus liceat sibi fratres professionis in religione approbatos absque contradictione constituere & revocare prout sibi videbitur.

Epist. 19.
Adversus tribulationibus afflicti confortantur & inducuntur ut robustiores & intrepidius existant.

probet electos, fornacem persecutionis instantis æquanimiter ferre debetis; ut ex ea demum, si aurum estis, purius exeat; ne si decoctionis examen usque ad probationem perfectam aurum vestræ fidei non pertulerit, unde clarificari potuerat obscuretur; præsertim cum antè quàm fornax hæc septuplum succendatur, potens sit Dominus mittere angelum sanctum suum, qui vobiscum in ipsam descendens, flammam ignis ex ea ministros proprios absumpturam excutiat, ac ipsam aspersione salvifici roris extinguat. Consolamini ergo, filij dilectissimi, consolamini, & pugnam quam suscitavit adversus vos inveteratus dierum malorum hostis antiquus, forti animo sustinete, quæ procul dubio non certamen, sed ludus & umbra certaminis vobis esse videbitur, si pugnatorem illum fortissimum attendatis qui cum omnes simul amisisset divitias, preemptsque filios audivisset, sub ruina quassatæ domus unum habuisse sepulcrum, succedentibus sibi malorum nuntiis, ad singulas plagas immobilis ferebatur; adhuc etiam ita graviter in proprio corpore flagellandus, ut pelli suæ consumptis carnibus os proprium adhereret, nec tamen cessaret Dominum labiis benedicere, quæ sibi tantummodo circa dentes fuerant derelicta. Vnde profectò vos, quos fidelis Deus tentari nullomodo patietur ultrà quàm ferre possitis, augere animum ac mentem convenit ampliare, complendo illud de sapiente præconium: *Si fractus illabatur orbis, impavidum ruina ferient.* Quoniam etsi tribulationes vestræ plurimæ videantur, Dominus tamen vos de iis omnibus liberabit, & præter id quod in præsentibus vobis poterit retribuere, multò majus ab eo præmium in futuro poteritis de patientia vestra sperare. Non enim condignæ sunt hujus seculi passiones ad futuram gloriam quam in vobis credimus revelandam, in qua procul dubio vobis pro defensione justitiæ inter illos merces æterna reddetur qui persecutionem propter justitiam patiuntur, & cum probati fuerint, coronam vitæ recipient, quam diligentibus se Dominus repromittit. Monemus ergo devotionem vestram & exhortamur attentè, per apostolica scripta mandantes, quatinus inter maleum positi & incudem, imminentem pressuram per patientiam eludatis: quia licet, ut naufragi, latrones in littore videamini reperisse, ac juxta Prophetarum eloquia, fugientes ursum, extensam dex-

teram ad parietem morderi à colubro metuatis, à duobus tamen caudis fumigantium titonium, qui contra vos consilium inierunt, manere impavidos vos oportet. Deus enim, qui decipientem agnoscit, & eum qui decipitur non ignorat, consiliarios fatuos in stultum finem adducet, potensque solvere Regum balteum ac præcingere fune renes eorum, super eos qui suis credunt viribus principari despectionem effundet, & illos qui oppressi fuerant relevabit, ac sicut duxit nequam sacerdotem inglorium, ita supplantabit, cum voluerit, optimatem. Proinde patientes estote, ac libenter insipientes, cum sitis ipsi sapientes, feratis: quia per patientiæ clypeum adversitatum instantium ictus frangere, ac per tolerantiam murum cuncta poteritis persecutionum jacula superare. Bonum nempe certamen hæcenus certavistis. Sed cum non nisi qui legitime certaverit coronetur, ut de reliquo vobis corona justitiæ reponatur, cursum vos decet perfecti operis consummare: quia nihil prodest in stadio cucurrisse, si antè quàm comprehendatur bravium, currere desinatur. Pensetis autem de quanto bono Scariothis ille ceciderit, qui nequam in perseverantiæ bono stetit, quid Salomon amisit, qui stabilitatem animi non servavit, in quem casum Saül devenit, pro eo quòd à proposito bono recessit. Et ut familiare magis exemplum in perseverantia vos consolidet, consideretis in quam ruinam Principem quondam vestrum varietatis suæ culpa dejecit, cujus attendendo ruinam, de sua faciatis vobis damnatione cautelam: quia scriptum est: *Sapiens de alieno vitio emendat suum, discendo vitare proprium per periculum alienum.* Ex illa verò arbore parabolam addiscatis quæ sive ad austrum sive ad aquilonem ceciderit, ibi erit. Nam qui judicat fines terræ, ubi unumquemque invenerit, ibi eum proculdubio judicabit. In vespera namque laudatur diei serenitas, & in fine status boni operis commendatur: quoniam non est magnum bonum incipere, sed perfectum finire. Multi enim aggrediuntur ardua, sed in via deficiunt. Multi exeunt Babylonem, sed in itinere moriuntur. Perseverantia quippe currentem remunerat, roboratque pugnantem. Hæc est justitæ talaris tunica, quæ ad pedum extremitatem extenditur. Hæc est hostiæ cauda, quæ cum victima simul offerri jubetur. Hæc est operationis bonæ calcaneus, quem sapiens à serpente cu-

stodit. Hæc est quæ res difficiles ad facilitatem reducit. Hanc ergo curetis & vos taliter custodire ut per eam faciliter illas difficultates vincatis in quas, recedendo ab ipsa, vir instabilis & apostata vos induxit; pro certo sperantes quod adjuvante Domino sic intendimus in tentationibus vestris vobis in proximo subvenire quod ad instar evangelicæ mulieris, quæ cum pepererit filium, pressuræ non meminit, cum auxilium, quod expectamus de cælo, in vobis fuerit revelatum, succedentibus prosperis, adversitatum poteritis omnium oblivisci, nuntios vestros ad propria remissuri quam citò se facultas obtulerit opportuna. Virtutem quoque obedientiæ, quæ victimis antefertur, non solum erga nos, verum etiam erga venerabilem fratrem nostrum Brunonem Archiepiscopum vestrum fortes & intrepidi observetis, à qua si quis forsitan apostatando discederet, tanquam reus criminis idolatriæ, cui secundum Prophetam inobediencia comparatur, procul dubio puniretur. Datum Laterani III. Id. Martij, anno decimo.

.. *TURONENSI ARCHIEPISCOPO & .. de Chaloeio & .. de Oratorio Abbatibus ordinis Cisterciensis Andegavensis diocesis.*

*Epist. 10.
Vt Hilarium
Abbatem Burguliensem ad
accedendum ad
monasterium
S. Iovini inducant & compellant
pro fructuola penitentiæ sibi
injuncta in eo
peragenda.*

EX parte dilectorum filiorum .. Abbatibus & Conventus Burgulienfis fuit propositum coram nobis quod Hilarius quondam monasterij sui Abbas, per diversas discurrens provincias, & conversationis pristinæ flagitia non abhorrens, per fautores & complices suos ac quosdam vicinos Abbates Turonensis & Andegavensis diocesum, qui eum dicuntur in suis iniquitatibus confovere, domos & redditus Burgulienfis monasterij sibi & suis instanter postulat assignari, ut sic locum & vocem obtinens in monasterio memorato, ejusdem tranquillitatem valeat perturbare. Quod quoniam Abbas & Conventus prædicti sibi concedere denegant, cum ejus malitiam plenariè sint experti, consanguinei, complices, & fautores ipsius earundem & Pictaviensis diocesum bona monasterij diripiunt violenter, & quorundam falsorum debitorum occasione prætentæ contumelias monachis inferunt & jacturas, plerisque illorum truncationem membrorum & necem aliis intentantes. propter quod quamplures eorum ad procuranda negotia monasterij non audent accedere, scien-

tes illos nullum facinus abhorrere. In tantam enim vesaniam & audaciam proruperunt quod grangiam monasterij de nocte incendio devastarunt, monasterium ipsum cum adjacente burgo eodem incendio vastaturi, nisi ventus contrarius divina clementia excitatus flammam ignium avertisset. Cum igitur idem Hilarius ab administratione ipsius monasterij à nobis sententialiter exigente justitia sit amotus, & ad penitentiam peragenda in monasterio sancti Iovini de Marnis eundem præceperimus commorari, discretioni vestre per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatinus memoratum Hilarium, ut in claustrum præfati monasterij sancti Iovini resideat, & ibidem agat penitentiam fructuosam, juxta quod eundem duximus injungendum, nec extra ipsum monasterium evagetur, moneatis attentius & efficaciter inducatis. Alioquin ipsum ad id per excommunicationis sententiam, sublato appellationis obstaculo, cogere non tardetis, consanguineos, complices, & fautores ipsius à præfati monasterij & monachorum molestatione indebita & falsorum debitorum exactione, monitione præmissa, per censuram ecclesiasticam, sublata appellacione, districtè compescetis, & facientes eidem de damnis & irrogatis injuriis satisfacionem debitam exhiberi. Quod si non omnes, tu, frater Archiepiscopo, &c. Datum Laterani XVI. Kal. Aprilis, anno decimo.

*ABBATI ET CONVENTUI
Burgulienfi.*

EX parte vestra fuit propositum coram nobis quod Hilarius quondam Abbas monasterij vestri, sua potius quam quæ Iesu Christi sunt quærens, ut sibi secularium favorem acquireret & potentum, multis percipiendas à monasterio vestro concessit annuas pensiones, in ipsius monasterij præjudicium & gravamen, quas etiam quidam eorum, seculari freti potentia, non verentur à vobis per violentiam extorquere. Vnde nobis humiliter supplicastis ut super hoc indemnitati monasterij vestri dignaremur misericorditer providere. Nos igitur vestris precibus inclinati, auctoritate vobis præsentium indulgemus quatinus concessiones pensionum ipsarum ab eodem Hilario illicitè factas appellacione remota legitime revocetis. Nulli ergo &c. nostræ concessionis &c. Si quis autem &c. Datum ut in alia.

*Epist. 21.
Mandatur ut
indulgetur ut
concessiones &
pensionem per
Hilariū quon-
dam eorum
Abbatem illi-
cite factas re-
vocare possint.*